

1. נעים מאוד, אהרנסון, שרה אהרנסון. סוג של 007 ארצישראלית בשורות מחתרת ניל", מינוס מרטיני יבש. נולדתי בזיכרון יעקב לאפרים-פישל ולמלכה, שעלו לארץ ישראל ב-1882 מרומניה. אשמח לצוטט בגרמנית, בצרפתית, בידיש, בטורקית או בערבית; את הרומנית אני שומרת לממליגה. אגו? לא מכירה את המילה. בדור שבו אנשים מאבדים את עצמם לדעת בשביל שלוש שניות מסך, ההאשטאג שלי הוא #אזשייט-תרבות-בעל-כורחה. ברזומה: "שרה גיבורת ניל", ספר הילדים של דבורה עומר שהתחפרתם איתו במיטה, רומנים, ספרי עיון והסרט "מיתה משונה" של שחר מגן. תמלוגים? לא ראיתי שקל.

2. פריז לא מחכה לי, או: אל תתנו לכובע הבארט המעודן ולתווי הפנים הבובתיים להטעות אתכם. לשבת בבתי קפה על באגט בחמאה זה הכי לא אני. לדהור על אוכף של סוס עם אקדח זה יותר הכיוון, וגם לתת כתף בחווה של אחי, אהרון אהרנסון (ההורים לא שברו את הראש על השמות...) זאת אחרי שסימנתי "וי" על לימודי אגרונומיה ובוטניקה. בחורה להביא להורים (ואף מילה על האקדח).

4. שמישהו יגגל לי דחוף "פסיכולוג PTSD זיכרון יעקב" - מטורקיה לא חזרתי אותה שרה. מלחמת העולם הראשונה, רצח העם הארמני על ידי הטורקים, ולמי כל השיט הזה קורה מול העיניים? ... אלוהים אדירים. רכבות משא עם קרונות דחוסים בקטע לא-אנושי, גופות וכמעט-גופות שזרוקות בצד הדרך מורעבות, חולות, זועקות, מעונות. אחסוך מכם את הגראפי ואתמצת את ההשלכות: תסמונת דחק פוסט-טראומטית שעד היום גורמת לי להתקפי היסטריה בכל פעם שמוזכר המסע המשוקף ההוא, והזדהות עזה עם הבריטים. התפקדתי לשורות המחתרת ניל", שהקימו אחי ואבשלום פיינברג. המטרה: ריגול בשירות הממלכה.

3. נאמנות 1: ב-1914 התחתנתי בעתלית עם חיים אברהם (חופה עם שקיעה מטורפת). חיים היה סוחר ממוצא בולגרי שישב טוב, וביחד עברנו לקושטא שבטורקיה כדי שהעסקים ימשיכו לפרוח. הם אכן פרוחו, אבל הנישואים נבלו - חיים היה בעיקר בדרכים, מתמקח עם כל אירופה ואחותה, ואני נפלתי בלילות למאנץ' רחת לוקום מרוב געגועים למושבה. חזרתי לזיכרון ב-1915, אבל רשמית נשארתי נשואה לחיים, תמיד. "המרגלת שאהבה אותי", גרסת המציאות.

5. I spy with my little eye, ליטרלי. בלי גאדג'טים מטורפים, בלי מזוודות מיתולוגיות ולצערי גם בלי פירס ברוסנון, הפכנו לארגון הפרו-בריטי הגדול במזרח התיכון. ביחד עם יוסף ליזנסקי חרשתי את האימפריה העות'ומאנית כדי לדוג לבריטים מידע שיעזור להם לכבוש את הארץ מידי הטורקים. עד שיונה אחת חרבנה (הכל). מכירים את זה שאתם מסמסים בטעות לאדם הלא נכון? אז כזה. לקצר ברמת טוויטר, יונת דואר עם מסר ממני שהיה מיועד לבריטים נתפסה ב-1917 בשוכן של אחמד בק, השליט הבוסני של העות'ומאנים בקיסריה. אוף, גוזל.

6. נאמנות 2: אחרי שעלו עלינו הבריטים דחקו בי לברוח מהארץ דרך הים, אבל סירבתי ונשארתי בזיכרון, כי לא הצלחתי להסדיר את הפינוי של כל החברה של ניל". נתפסתי בערב סוכות 1917. ארבעה ימים עוניתי, אבל לא פתחתי את הפה. החליטו להעביר אותי לנצרת, כנראה לקראת תלייה בדמשק. חששתי שהעינויים יימשכו ורציתי למנוע מהפה שלי להיפתח ולהסגיר חברים, אז ביקשתי לצאת הביתה, כדי להתקלח ולהתלבש לפני הנסיעה. עאלק. במקלחת, לקחתי רובה שהיה מוסתר בסליק במשקוף הדלת, ובלי לחשוב פעמיים סחטתי את ההדק. בום. לא אחת הפגיעות המדויקות שלי. שלושה ימים גססתי, ומד"ר הלל יפה, שהוזעק לטפל בי, ביקשתי שיסייע לי לשים סוף לייסורי. בפעם הבאה שיגררו לכם את הרכב מכחול-לבן ברחוב ניל" בתל אביב, תזכרו בסיפור שלי וקחו את זה בקלות - אתם לא עשויים ממרגרינה.

